

[Valdemar Thomsen.]

nuværende Situation ikke glemme, at det danske Folk under alle Omstændigheder skal leve videre her i Danmark i den Tid, der kommer, og derfor maa vor Holdning og vore Beslutninger være paavirket ikke alene af Følelser — hvad man unægtelig havde Indtrykket af i Gaar —, men, som allerede bemærket, ogsaa af Forstand.

Statsministerens Aabningstale var, tør jeg nok antyde, præget mere af det første end af det sidste, mere af en Listen paa Kattepoter end af fast og klar Stillingtagen til de mest aktuelle Problemer, og derfor vil jeg foreløbig gaa ud fra, at det fortsat er den realpolitiske Stilling, som den er angivet i Erklæringen af 8. Juli, vi har at regne med, og at vi altsaa maa indstille os paa en Nyordning i økonomisk og politisk Henseende under Tysklands Førerskab, endvidere, at det er Danmarks Opgave at finde sin Plads i et gensidigt Samarbejde med Stortyskland.

Det gamle Venstreblad „Lolland-Falsters Folketidende“ skrev for kort Tid siden om den politiske Nyordning følgende:

„Symbolerne paa det, Danmark vil opretholde, er vor Konge, vort Flag og vor Forsvarsmagt, men“, tilføiede Bladet,

„vi ofrer ikke en Tøddel af dette for at opretholde et tidsbestemt politisk System og overhovedet intet for at opretholde en tidsbestemt partipolitisk Konstellation.“

Som Svar paa Tilrettevisning fra forskellig Side understregede Bladet senere sit Synspunkt ved at sige — og jeg tror, det er den menige Venstremands Synspunkt —, at det med den største Betænelighed og Uvilje har set paa, hvorledes man fra radikal og socialistisk Side er krøbet i Dækning bag Samlingsministeriet for af det danske Folk at faa godkendt Systemet Staunings Gerninger.

„Folkestyre er det ikke“, skriver Bladet,

„naar en Stand som den danske Bondestand gennem den sidste halve Snes Aar uværdigt har skullet tiltrygle og tiltigge sig elendige Indrømmelser.“

Det er meget forstaaeligt, forekommer det mig, at Bladet forlanger sikre Garantier, før det slutter op i Fanevagten om det udvidede Ministerium Stauning.

Naar Forholdet nu er det, at en Regering, der efter Sigende repræsenterer 90—95 pCt. af Befolkningen, paa Forhaand har bundet sig, som sket er, saa maa det rimeligste vel være, at vi roligt afventer, hvad

Konsekvensen kan blive vedrørende den Del af Erklæringen, der forudsætter Initiativ fra anden Side, samtidig med at vi gør os Stillingen klar med Hensyn til at finde vor Plads i det gensidige Samarbejde med Tyskland. Løsningen af denne Opgave afhænger helt og fuldt af os selv, ikke mindst naturligvis af Regering og Rigsdag, og derfor maa det være rimeligt, at Folketinget ved en Lejlighed som denne drøfter Problemet for om muligt at komme til Klarhed over, hvordan vi har at forholde os for paa rette Maade at røgte Danmarks Opgave — som Regeringen betegner den. Her kan det jo ikke skjules, at der gør sig forskellige Opfattelser gældende, og jeg indser for Resten ikke, hvilken Ulykke der skulde ligge i, at saadanne forskellige Opfattelser gør sig gældende, forudsat at Maalet er at naa det bedst mulige Resultat for Landet som Helhed. Det afgørende kan ikke være, om et Flertal i blind Iver for at staa sammen, som man siger, giver Tilslutning til en daarlig eller uforsvarlig Løsning af Opgaven, for saa minder det for meget om en Flok Faar, der under et Uvejr af lutter Skræk klumper sig sammen og tramper hinanden ned. Noget i den Retning kan blive Følgen af det politiske Sammenrend, som der ikke er nogen fornuftig Mening i. Selv de politiske Ungdomsforeninger er jo som bekendt med i Samarbejdet. En bekymret Indsender i min lokale Avis fortæller, hvordan en saadan national Aften former sig. Først indleder man med at synge: „Der er ingenting, der maner“, dernæst broget Aften med ikke helt stuerene Historier, og — siger Indsenderen — det virkede nærmest som en Undskyldning, at man sluttede med: „Der er et yndigt Land“. Næste Gang, siger han, var der Andespil, hvor de velnærede danske Ænder og Gæs var det eneste danske ved hele den Aften, der som sædvanlig, hedder det, sluttede med Dans.

Jeg forstaaar saamænd udmærket godt, at K. F. U. M. og K. ikke føler sig særlig tiltrukket af saadant Medarbejderskab. Det afgørende kan ikke være, om vi alle sammen indtager et og samme Standpunkt, men at de flest mulige indtager et fornuftigt, et tidssvarende, forsvarligt dansk Standpunkt.

Vedrørende Opgavens Løsning gør der sig to Hovedanskuelser gældende. Som den første vil jeg nævne Regeringens og de 4 Partiers, der aabenbart gaar ud paa, at blot de tidligere Oppositionspartier gør fælles Sag med Socialdemokratiet under Statsministerens Førerskab, vil Danmark være sikret en god Fremtid, saa vil Forhol-